

[Malchau.]

neværn virkede, før der blev fremsat endeligt forslag til en varig tilskudsordning for disse institutioner.

Jeg kan dog i denne forbindelse ikke undlade at udtale nogen forbavelse over, at det har skullet tage så lang tid, som tilfældet har været, inden den nye lønningsordning trådte i kraft. Lønningsplanen blev jo, efter hvad der er oplyst, med tilslutning fra finansministeriet og folketingets finansudvalg godkendt med virkning fra 1. april 1947 at regne, men den nye ordning blev først bekendtgjort ved socialministeriets cirkulære af 20. februar 1948 og ved cirkulære fra overinspektionen for børneforsorgen af 28. samme måned, og planen kunne derfor først gennemføres tidligst den 1. marts 1948, d. v. s. omtrent et år efter godkendelsen. Selvsagt tager det nogen tid at gennemgå forholdet ved hver enkelt af de ca. 550 institutioner, det drejer sig om. Det anføres, at det midlertidige løntillæg i henhold til loven af 30. oktober 1948 har forrykket grundlaget for de hidtidige lønninger; det samme kan vel til en vis grad siges om forhøjelsen af antallet af reguleringsportioner, hvoraf der jo igen falder en pr. 1. april 1949.

At lederne og medhjælperne ved disse institutioner aflønnes efter statstjenestemandslovens principper, er naturligvis kun ret og rimeligt, og hvad selve det lovfor-slag, vi her behandler, angår, har jeg heller ikke væsentlige indvendinger at gøre imod det. Jeg vil endda gerne udtrykke min og mit partis tilfredshed med, at man nu på dette område har indset, at der også er forældre, d. v. s. skatteydere over sygekassegrænsen, som kan trænge til en hjælpende hånd. Det har jo nemlig hidtil været således, at mindst to trediedele af forældrene til de børn, der besøger disse institutioner, skulle være mindrebemidlede, d. v. s. lige under den famøse sygekassegrænse, for at institutionen kunne blive godkendt og derved få statstilskud. Dansk Børnehaveråd har, som det fremgår af bilaget til lovfor-slaget, overfor udvalget om forebyggende børneforsorg fremsat henstilling om, at disse bestemmelser i forsorgsloven søgtes ændret, og dette har man altså tiltrådt fra ministeriets side, således at også andre institutioner end de omhandlede kan få adgang til tilskud til deres oprettelse og drift.

Der er uden tvivl et stort behov for børnehaver, navnlig i de store byer — det ved enhver, der har med disse sager at gøre — ikke mindst naturligvis til børn af selverhvervende kvinder og enlige mødre. Men der er også mange andre middelstandshjem, hvor husmoderen trænger til aflastning. For disse jævne, pæne hjem, hvor hustruen måske har halvdagsarbejde ude eller nogen beskæftigelse hjemme ved siden af husgeringen, og hvor det ikke er til at få eller man ikke har råd til nogen huslig hjælp, vil dette at kunne få børnene anbragt i hvert fald i en halvdagsbørnehave betyde meget.

Det er også rigtigt, som udvalget om forebyggende børneforsorg gør opmærksom på, at det alvorlige boligproblem i dag, med de ofte dårlige opholds- og legemuligheder for børn, af sociale hensyn gør institutioner, hvor børnene kan blive passet nogle timer hver dag, endnu mere påkrævet.

Det er sikkert rigtigt, at der i øjeblikket findes adskillige halvdagsbørnehaver, der fortjener og er berettigede til offentlig støtte, men af væsentlig større betydning anser jeg det for at være, at der ved gennemførelsen af de foreslåede bestemmelser skabes muligheder dels for at forbedre de allerede bestående institutioner, der bl. a. på grund af økonomiske forhold ikke er så gode, som de burde være, og dels for at bane vejen for oprettelse af nye institutioner af denne art og med dette formål.

Tilskuddet fra stat og kommune til de hidtil godkendte børnehaver kan efter den gældende lov ialt andrage indtil 70 pct., og efter lovfor-slaget vil de nye børnehaver kunne få det halve af dette tilskud, altså højst 35 pct. Om dette er det helt rigtige forhold, kan vi vel tale om. Den foreslåede ordning skal jo også kun gælde foreløbigt 1 år.

Merudgiften vil skønsmæssigt beløbe sig til ca. 100 000 kr., og dette er efter min mening ikke afskrækkende. Af de ca. 85 allerede nu eksisterende, men ikke godkendte institutioner, der altså ikke får statstilskud i øjeblikket, mener man, at ca. halvdelen under hensyn til lokaleforhold, lederuddannelse m. m. kan anses for egnede til godkendelse. Skulle vedtagelsen af denne lov fremskaffe flere tilskudsberettigede børnehaver af denne art, således at det beregnede udgiftsbeløb vil stige, anser jeg ikke dette for